

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı : 2001/375

Karar Sayısı : 2003/61

Karar Günü : 11.6.2003

Resmi Gazete tarih/sayı: 24.12.2003/25326

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN MAHKEME: Afyon Vergi Mahkemesi

İTİRAZIN KONUSU: 31.12.1960 günlü, 193 sayılı Gelir Vergisi Kanunu'na 4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesi ile eklenen Geçici 58. maddenin altıncı fıkrasında yer alan "... 89 uncu maddeye göre yapılacak indirimler ..." ibaresinin Anayasa'nın 2., 49., 50., 61. ve 73. maddelerine aykırılığı savıyla iptali istemidir.

I- OLAY

Hayat standardı esasının uygulanmaması ve sakatlık indiriminin beyan edilen kazançtan düşülmesi gerektiği ileri sürülerek yapılan tahakkukun kaldırılması istemiyle açılan davada, Gelir Vergisi Kanunu'na 4605 sayılı Yasa ile eklenen Geçici 58. maddenin altıncı fıkrasında yer alan "... 89 uncu maddeye göre yapılacak indirimler ..." ibaresinin Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varan Mahkeme, iptali için başvurmuştur.

III- YASA METİNLERİ

A- İptali İstenilen Yasa Kuralı

31.12.1960 günlü, 193 sayılı Gelir Vergisi Kanunu'na 4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesi ile eklenen Geçici 58. maddenin birinci fıkrası ile iptali istenilen itiraz konusu ibareyi de içeren altıncı fıkrası şöyledir:

1) "1/1/2000 - 31/12/2001 tarihleri arasında, gelir vergisine tabi ticari kazanç sahipleri ile serbest meslek erbabı, bu maddede belirtilen hayat standardı esasına tabidir."

6) "88 inci maddeye göre yapılacak zarar mahsubu, **89 uncu maddeye göre yapılacak indirimler** ve yatırım indirimi istisnası dahil istisnaların uygulanması, yalnızca bu madde gereğince tespit edilecek geliri aşan gelir kısmı için mümkündür."

B- Dayanılan Anayasa Kuralları

Başvuru kararında, Anayasa'nın 2., 49., 50., 61. ve 73. maddelerine dayanılmıştır.

IV- İLK İNCELEME

Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 8. maddesi gereğince Mustafa BUMİN, Haşim KILIÇ, Samia AKBULUT, Yalçın ACARGÜN, Sacit ADALI, Ali HÜNER, Fulya KANTARCIOĞLU, Rüştü SÖNMEZ, Ertuğrul ERSOY, Ahmet AKYALÇIN ve Enis

TUNGA'nın katılmalarıyla 12.9.2001 gününde yapılan ilk inceleme toplantısında, dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine oybirliğiyle karar verilmiştir.

V- ESASIN İNCELENMESİ

Başvuru kararı ve ekleri, işin esasına ilişkin rapor, itiraz konusu Yasa kuralı, dayanılan Anayasa kuralları ve bunların gerekçeleri ile diğer yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

A- İtiraz Konusu Kuralın Anlam ve Kapsamı

Gelir Vergisi Kanunu'na 23.11.2000 günlü, 4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesi ile eklenen Geçici 58. maddede, 1.1.2000-31.12.2001 tarihleri arasında gelir vergisine tabi ticari kazanç sahipleri ile serbest meslek erbabı olanların tabi olacakları hayat standardı temel ve ilave gösterge tutarları belirtilerek, bu esasın uygulanmasına ilişkin ilke ve esaslar düzenlenmiştir.

Hayat standardı esası, vergi yükümlüsünün ulaştığı yaşam düzeyini sağlayabilmek için yaptığı gideri karşılayan bir geliri olabileceğini varsayarak gerçek gelire ulaşabilmek amacıyla getirilmiş bir vergi kontrol sistemidir. Bu sistemi, malî güce göre vergilendirme ilkesini gerçekleştirmek amacına yönelik düzenleme, gerçek gelirin bulunmasına yardımcı yöntem, vergi gelirlerinin güvencesi ve vergi güvenlik önlemi olarak da nitelendirmek mümkündür.

Hayat standardı esasına göre, ticari kazanç sahipleri ile serbest meslek erbabının zarar beyanı da dahil olmak üzere, bu faaliyetleri ile ilgili olarak beyan edecekleri kazançları, temel gösterge tutarlarına hayat standardı göstergelerine göre belirlenen ilavelerin yapılması suretiyle bulunacak tutardan düşük olduğu takdirde vergi tarhi, hayat standardı esasına göre belirlenen tutar üzerinden gerçekleştirilecektir. Hayat standardı esası, asgarî götürü vergi olmayıp, vergi yükümlülerinin gerçeğe uygun beyanda bulunmalarını sağlamaya yönelik bir vergi güvenlik önlemidir.

4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesiyle Gelir Vergisi Kanunu'na eklenen Geçici 58. maddenin altıncı fıkrasında yer alan itiraz konusu ibareye göre, Gelir Vergisi Kanunu'nun 89. maddesi uyarınca yapılacak indirimler, hayat standardı esasına göre tespit edilecek geliri aşan kısım için mümkündür.

Gelir Vergisi Kanunu'nun sigorta primi, teberru ve diğer indirimler başlığını taşıyan 89. maddesinde de, mükelleflerin yıllık beyanname ile bildirecekleri gelirlerden belirli bir tutara kadar şahıs sigortalarının primleri ve 4697 sayılı Yasa ile değişen ve 7.10.2001 tarihinde yürürlüğe giren 1. bent hükmüne göre, bireysel emeklilik sistemine ödenen katkı payları ile maddede sayılanlara yapılan bağış ve yardımların indirilebileceği kabul edilmiştir. Ayrıca, mesleki faaliyet icra eden veya basit usulde vergilendirilenlerden tüccar ve ücretli duruma girmeksizin yapılan imalat, tamirat ve küçük sanat işleriyle uğraşan özörlülerin gelir vergisi matrahına esas kazançlarına, 31. maddede yer alan esaslara göre hesaplanan yıllık sakatlık indirimi uygulanacaktır.

B- Anayasaya Aykırılık Sorunu

Başvuru dilekçesinde, Gelir Vergisi Kanunu'nun 89. maddesinin üçüncü bendinde yer alan sakatlık indiriminin getiriliş amacının özörlü vatandaşların, içinde bulunduğu zor koşulların giderilmesine katkıda bulunmak ve özörlüler ile özörlü olmayanlar arasında rekabet

eşitsizliğini gidermek olduğu, hayat standardı esasına göre, belli bir tutara kadar aynı verginin ödenmesi sonucunu doğuran yasa kuralının, özürlü olan ile özürlü olmayan arasında sosyal hukuk devleti açısından bir eşitsizliğe yol açtığı, vergi adaletine aykırı olduğu, Anayasa ile koruma altına alınmış olan sakatların bu noktada korunmadığı ve teşvik edilmediği, bu nedenle Gelir Vergisi Kanunu'na 4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesi ile eklenen Geçici 58. maddesinin altıncı fıkrasında yer alan "... 89 uncu maddeye göre yapılacak indirimler ..." ibaresinin Anayasa'nın 2., 49., 50., 61. ve 73. maddelerine aykırı olduğu ve iptali gerektiği ileri sürülmüştür.

Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen hukuk devleti, tüm eylem ve işlemleri hukuka uygun olan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurmayı amaçlayan ve bunu geliştirerek sürdüren, hukuku tüm devlet organlarına egemen kılan, Anayasa'ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, insan haklarına saygı duyarak bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, yargı denetimine açık, yasaların üstünde Anayasa'nın ve yasakoyucunun da bozamayacağı temel hukuk ilkelerinin bulunduğu bilincinde olan devlettir.

Anayasa'nın "Vergi Ödevi" başlıklı 73. maddesinin ilk üç fıkrasında, "Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, malî gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür.

Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı, maliye politikasının sosyal amacıdır.

Vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır." denilmektedir.

Anayasa'nın 73. maddesinde belirtilen herkesin vergi ödemekle yükümlü olması ve verginin malî güce göre ödenmesi ilkeleri birlikte değerlendirildiğinde, bu ilkelerin vergilendirmede eşitlik ve adalet ilkelerinin gerçekleştirilmesi amacına yönelik olduğu görülmektedir.

Malî güce göre vergilendirme, verginin yükümlülerin ekonomik ve kişisel durumlarına göre alınmasıdır. Bu ilke, malî gücü fazla olanın malî gücü az olana göre daha fazla vergi ödemesini gerektirir. Vergide eşitlik ilkesi de, malî gücü aynı olanlardan aynı, farklı olanlardan ise farklı oranda vergi alınması esasına dayanır.

Yasakoyucu, anayasal ilkelere uymak koşuluyla gelir, servet ve harcamaların vergilendirilmesinde konu, miktar ve niteliklerine göre değişik ölçütler getirebileceği gibi, gelirin unsurlarına ve miktarına göre ayrı yükümlülükler ve oranlar da belirleyebilir.

Gelir Vergisi Kanunu'nun vergilendirilmesini öngördüğü gelir, kazanç ve iratların safi tutarıdır. Vergi, gelirin safi tutarı üzerinden alınır. Gelirin gerçek tutarının vergilendirilmesi, adil bir vergilendirmeyi gerçekleştirmekle yükümlü sosyal devlet olmanın ve verginin adaletli ve dengeli dağılımını sağlamaya yönelik malî güce göre vergilendirme ilkesinin bir gereğidir. Aynı hayat standardına ulaşmış kişilerin aynı kurallara bağlı tutulması doğal olup, bunların özel durumları gözetilerek aralarında farklılık yapılmamasında Anayasa'nın vergi ödevinin temel ilkelerini belirleyen 73. maddesine ve hukuk devleti ilkesini içeren 2. maddesine aykırılık yoktur.

Açıklanan nedenlerle itiraz konusu ibare, Anayasa'nın 2. ve 73. maddelerine aykırı değildir. İstemin reddi gerekir.

Ali HÜNER bu görüşe katılmamıştır.

Konunun Anayasa'nın 49., 50. ve 61. maddeleri ile bir ilgisi görülmemiştir.

VI- SONUÇ

31.12.1960 günlü, 193 sayılı "Gelir Vergisi Kanunu"nun 4605 sayılı Yasa ile eklenen Geçici 58. maddesinin altıncı fıkrasında yer alan "... 89 uncu maddeye göre yapılacak indirimler..." ibaresinin, Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın REDDİNE, Ali HÜNER'in karşıoyu ve OYÇOKLUĞUYLA, 11.6.2003 gününde karar verildi.

Başkan	Başkanvekili	Üye
Mustafa BUMİN	Haşim KILIÇ	Samia AKBULUT
Üye	Üye	Üye
Yalçın ACARGÜN	Sacit ADALI	Ali HÜNER
Üye	Üye	Üye
Fulya KANTARCIOĞLU	Ertuğrul ERSOY	Tülay TUĞCU
Üye		Üye
Ahmet AKYALÇIN		Mehmet ERTEN

KARŞIOY YAZISI

Başvuran Mahkemece, 31.12.1960 günlü, 193 sayılı Gelir Vergisi Kanunu'na 4605 sayılı Kanun'un 5. maddesi ile eklenen Geçici 58. maddesinin altıncı fıkrasında yer alan "...89. maddeye göre yapılacak, indirimler..." ibaresinin iptali istemiyle açılan dava sonucunda verilen 11.6.2003 günlü, E.2001/375, K.2003/61 sayılı iptal isteminin reddine ilişkin karara aşağıda izah edeceğim nedenlerle katılmıyorum.

4605 sayılı Yasa'nın kimi madde veya bentlerinin ve bu arada 5. maddesi ile eklenen Geçici 58. maddenin altıncı fıkrasının da iptali istemiyle açılan davada Mahkememizin

16.1.2003 gün, E.2001/36, K.2003/3 sayılı oyçokluğu ile verilen kararla, itiraz davasına konu edilen Geçici 58. maddenin altıncı fıkrasının tümü hakkında, Anayasa'nın 2. maddesine aykırı olmadığına ve iptal isteminin reddine karar verilmişti. Bu karar üzerine yazdığım karşıoy yazımda, 4605 sayılı Yasa'nın dava konusu edilen kimi kuralları ve bu arada Geçici 58. madde ve fıkraları ile bu Yasa'nın esasını oluşturan hayat standardı konusunda geniş açıklamalarda bulunduğumdan aynı konuları tekrar etmeksizin hayat standardı esasına ve itiraz konusu kurala ilişkin görüşlerimi kısaca belirtmek istiyorum.

4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesiyle, 31.12.1960 günlü, 193 sayılı Gelir Vergisi Kanunu'na Geçici 58. madde eklenmiştir. Getirilen Geçici 58. maddenin (1) sayılı fıkrasında, "1.1.2000-31.12.2001 tarihleri arasında, gelir vergisine tabi ticari kazanç sahipleri ile serbest meslek erbabı, bu maddede belirtilen hayat standardı esasına tabidir" kuralı yer almakta ve sözü edilen müteakip fıkralarında da, hayat standardı temel gösterge tutarları, hayat standardına hangi ticari ve mesleki kazanç sahiplerinin tabi alacakları, bazı istisna edilen vergi miktarları, indirim ve yatırım indirimleri, hangi hallerde ne miktar oranlarda eksilme ve artırma yapabileceğine ilişkin kurallara yer verilmiştir.

Yasa'nın 5. maddesinde, Gelir Vergisi Kanunu'na eklenen Geçici 58. maddenin birinci fıkrasındaki kural uyarınca, 1.1.2000-31.12.2001 tarihleri arasında hayat standardı esasının kapsamına giren mükellefler gösterilmiştir.

1) Gelir vergisine tabi ticari kazancı gerçek ve basit usulde tesbit edilen ticari kazanç sahipleri,

2) Gelir vergisine tabi serbest meslek erbabı olanlardır.

Gelir Vergisi Kanunu'nun 37. maddesinde, ticari kazanç "Her türlü ticari ve sınai faaliyetlerden doğan kazanç" olarak tanımlanmıştır. Ticari kazancın tesbiti, gerçek veya basit usulde olmak üzere iki şekilde yapılmakta, gerçek usulde kazanç da bilanço veya işletme hesabı esasına göre tesbit edilmektedir. Serbest meslek kazancı elde eden mükellefler de, 2000-2001 yıllarında uygulanacak hayat standardı esası kapsamına alınmışlardır. Gelir Vergisi Kanunu'nun 65. maddesine göre, her türlü serbest meslek faaliyetlerinden doğan kazançlar serbest meslek kazancı olarak kabul edilmiştir.

Hayat standardı esası, Gelir Vergisi Kanunu'na 31.12.1982 günlü, 2772 sayılı Kanun'la 1.1.1983 tarihinden itibaren uygulanmak üzere Mükerrer 116. madde ile getirilmiştir. Zaman içerisinde değişik yasalarla getirilen kurallarla hayat standardı esası yeniden uygulanmış, iptali istemiyle açılan davalarda Anayasa Mahkemesi'nce, kimi kuralların iptaline, kimi kuralların Anayasa'ya uygun olduğuna ve iptal istemlerinin reddine dair kararlar verilmiştir.

"Hayat Standardı Esası", vergi yükümlüsünün ulaştığı yaşam düzeyini sağlayabilmesi için yaptığı gideri karşılayan bir gelirin olması gerektiği varsayımı ile getirilmiş bir vergi kontrol sistemidir. Bu sistemle, yükümlünün yaşam düzeyi ile vergi ödeme oranı arasındaki tutarsızlığın belirlenip verginin gerçek gelire uygun düzeye çıkarılması amaçlanmıştır. Bu amaçla, yükümlünün yaşam ve harcama düzeyi yüksek, yıl sonunda beyan ettiği geliri hayat standardı esasına göre bulunacak miktardan düşük ise, ödemesi gereken vergi bu sistemle gerçek gelire uygun duruma getirilmektedir.

Anayasa Mahkemesi'nin kararlarında da gösterildiği gibi hayat standardı esası, "yapılan gideri karşılayan bir gelir olmalı ki yaşam düzeyi sağlanabilsin" varsayımına dayanan götürü

asgari vergi görünümündedir. Elde edilen gelirlerin asgari gider düzeyinin altında kalamayacağı varsayımından hareket eden dava konusu kural, bu haliyle ve getirilen fıkra ve bendlerdeki kriter ve durumlarıyla sert ve tüm gelir açıklamalarına kapalı biçimiyle gerçek gelire yaklaşma olanağını ortadan kaldırmaktadır. Yeni getirilen Geçici 58. maddenin (1) sayılı fıkrasında ve müteakip fıkra ve bendlerinde yer alan düzenlemeler, kimi gelirlerin kanıtlanması yolunun kapatıldığı gibi gerçek belli iken varsayımına dayanmaktadır. Oysa, hayat standardı esasının varlık nedeni, gerçeğin bulunmasına yardımcı yöntem olarak kabul edilmesidir. Bu yöntemle, gerçeğe ulaşmaya, yükümlülerin gerçek kazançlarına yaklaşılmaya çalışılır. Yoksa gerçek kazanç belli iken veya belli bulunabiliyorsa, bir varsayıma veya belirtilere, ihtimallere dayanılmaz ve buna değer verilemez.

Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan hukuk Devleti ilkesi gereğince, tüm Devlet organlarının eylem ve işlemlerinin hukuka uygun olması gerekmektedir. Hukukun üstünlüğünü, toplumsal barışı ve ulusal dayanışmayı amaçlayan, Anayasa'nın öncelik ve bağlayıcılığını gözetmeyen, hukukun evrensel kurallarına saygılı olmayan, adaletli bir düzeni gerçekleştirmeyen, kişilere değer vermeyen, çağdaş kurum ve kurallarla uyum sağlamayan Devletin hukuk Devleti olduğundan söz edilemez. Yetkilerle güçlendirilen Devlet, vergilendirme konusunda gerekli düzenlemeleri gerçekleştirirken de hak ve özgürlükleri özenle korumalı, Devlete kaynak sağlamak amacıyla hukuksal ilkelerin yıpranıp yıkılmasına duyarsız kalmamalı ve gelir elde edilmesi amacıyla hukuk Devleti niteliklerinden vazgeçmemelidir.

Anayasa'nın 2. maddesinde, Türkiye Cumhuriyeti'nin hukuk Devletiyle birlikte aynı zamanda, sosyal Devlet de olduğu belirlenmiştir. Bu ilke, bireyin doğuştan sahip olduğu onurlu bir yaşam sürdürme, maddî ve manevî varlığını bu yönde geliştirme hak ve yetkisinin kullanılmasına Devletin, sosyal adalet gereklerince olanak sağlamak yükümlülüğünü içerir. Sosyal Devletin temel amaç ve görevleri, sosyal adaletin, sosyal refahın ve sosyal güvenliğin sağlanmasıdır.

Anayasa'nın 73. maddesinde öngörülen temel ilke, mali güce göre vergilendirme esasını oluşturmaktadır. Bu ilkeye uyulmakla, vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı da sağlanmış olur. Böylelikle Anayasa, malî güce göre vergilendirme ilkesini kabul etmekle, 2. maddesinde öngörülen sosyal Devlet ilkesini vergilendirme alanında, somut olarak ortaya getirmektedir.

Yasakoyucunun, belirtilen bu ilkelere uygun olarak vergi yasaları gerçekleştirmesi zorunludur. Yeni düzenlemeyle getirilen "hayat standardı esasının" söz edilen ilkelere uygun olduğu söylenemez. Yeni düzenlemede, Geçici 58. maddenin (1) sayılı fıkrasında hiçbir kriter, şart ve haller gösterilmeden "hayat standardı esas" uygulanacağı kuralı getirildikten sonra müteakip fıkralarda ve bu fıkraların bendlerinde belirtilen hallerinde kendi malî güçlerini aşan vergi yükümlülükleri karşı karşıya bırakılmakta olduklarından sosyal Devlet ilkesine aykırılık oluşturmaktadır. Bu kurallar sosyal Devlet ilkesiyle bağdaşmadığı gibi malî güce göre vergilendirme esasına da ters düşmektedir.

Diğer taraftan yeni getirilen kurallarla, gelirle-vergi arasında bulunması zorunlu bağı koparmak ve gerçeği gözardı eden bir yöntemi yeğlemekle, vergideki belirlilik ilkesi yok edilmektedir. Bu sistemle ortaya çıkan sonuçla, kişilerin kazanamadıkları gelirler üzerinden ağır biçimde vergilendirilmeleri ve bazı mükelleflerin mesleklerinden ayrılmak zorunda kaldıklarıdır. Anayasa'nın 49. maddesinde öngörülen "çalışma hakkı" bir temel hak ve özgürlük olarak anayasal güvenceye bağlanmıştır. Çalışmanın bir hak olduğu noktasından hareketle, Devletin çalışma imkanlarının, iş alanının dengeli gelişmesi için gerekli tedbirleri alması temel ödevlerindendir.

Yeni düzenlenen 4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesiyle eklenen Geçici 58. maddesinin birinci fıkrasında, 1.1.2000-31.12.2001 tarihleri arasında, gelir vergisine tabi ticari kazanç sahipleri ile serbest meslek erbabının bu maddede belirtilen hayat standardı esasının bu maddede belirtilen hayat standardı esasına tabi olacakları denildikten sonra itiraz konusu kuralda içeren aynı maddenin altıncı fıkrasında, 88. maddeye göre yapılacak zarar mahsubunun, 89. maddeye göre yapılacak, indirimler ve yatırım indirimi istisnası dahil istisnaların uygulanmasının, yalnızca bu madde gereğince tesbit edilecek geliri aşan kısmı için mümkün olacağı kabul edilmiştir. Böylece itiraz konusu kural uyarınca hayat standardı esası benimsenmiş ve 89. maddeye göre yapılacak indirimler için de yalnızca bu madde gereğince tesbit edilecek geliri aşan kısmı için uygulanacağı gösterilmiştir. İtiraz konusu kuralla gerçeğin bulunması mümkün olmadığından ve hukuki güvenliği ile bağdaşmadığından Anayasa'nın 2. maddesine aykırı bulunmaktadır.

Yukarıdan beri izah edilen nedenlerle özet olarak belirtmek gerekir ki, hayat standardı esası da mükellefin gerçek gelirine ulaşmak amacına yönelik bir düzenleme ve sistem olarak kabul edilmiştir. Ancak bunun için mükelleflere, beyan ettikleri gelirin hayat standardı esasına göre bulunacak miktardan düşük olması halinde bunu açıklama ve kanıtlama hakkına yer verilmesi gerekmektedir. Anayasa Mahkemesi, hayat standardı esasında bu ilkeyi gözönünde bulundurarak gelir açıklamasına ve kanıtlama hakkına tam olarak yer veren yasal düzenlemeleri Anayasa'ya aykırı bulmamış, ancak gelir açıklama ve kanıtlama hakkına yer vermeyen yasal düzenlemeleri de Anayasa'ya aykırı görerek iptal etmiştir. Bu kararlarında da, gerçeğin bulunması olanaklı iken varsayımına dayanılamayacağı, gerçeğe karşın aksi kanıtlanabilecek karinelere geçerliliğin tanınmasının, hukuk Devletin öngördüğü hukuk güvenliği ile bağdaşmayacağı açıkça ortaya konulmuştur.

Diğer taraftan, Anayasa'nın 61. maddesinde, devletin harp vazife ve şehitlerinin dul ve yetimleriyle, malûl ve gazileri koruyacağı ve toplumda kendilerine yaraşır bir hayat seviyesi sağlayacağı, sakatların korunmasını ve toplum hayatına intibaklarını sağlayıcı tedbirleri alacağı hükme bağlanmaktadır. Yapılacak düzenlemelerde bu kuralların gözönünde tutulması, sosyal güvenlik ve sosyal Devlet olmanın gereğidir. İtiraz konusu kuralda, hayat standardı esası kabul edilirken varsayımlara dayanıldığı, gerçeğin bulunması araştırılmadığı, gelir açıklamasına ve kanıtlama hakkına yer verilmediği gibi, 61. maddesi uyarınca özel olarak korunması gereken malûller ve sakatlar hakkında bir indirim yapılmamıştır. Bu nedenle itiraz konusu kural Anayasa'nın 61. maddesine de aykırılık oluşturmaktadır.

Belirttiğim nedenlerle, 4605 sayılı Yasa'nın 5. maddesiyle eklenen geçici 58. maddenin altıncı fıkrasında yer alan itiraz konusu "...89. maddeye göre yapılacak indirimler..." yolundaki kural Anayasa'nın 2., 61. ve 73. maddelerine aykırı olduğundan iptaline karar verilmesi gerekirken, iptal isteminin reddine ilişkin çoğunluk görüşüne katılmıyorum.

Üye

Ali HÜNER